

Arrest

nr. 164 628 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 25 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2012 trad verzoeker te Caïro in het huwelijk met de Nederlandse onderdane mevr. E. H.

Op 31 juli 2013 deed mevr. E. H, van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werkzoekende.

Op 4 november 2013 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 5 november 2013 deed mevr. E. H, van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als zelfstandige.

Op 27 december 2013 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als echtgenoot van mevr. E. H.

Op 10 juni 2014 deed mevr. E. H. een verklaring van inschrijving; zij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 26 juni 2014 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 10 juli 2014 verleende het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een advies tot niet-erkenning van het huwelijk voltrokken te Egypte op 16 oktober 2012 tussen verzoeker en mevr. E. H.

Op 17 juli 2014 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering om het huwelijk in te schrijven in de bevolkingsregisters gelet op het negatief advies van de procureur des Konings.

Op 18 juli 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 september 2014 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 17 februari 2015 diende verzoeker een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit maal als feitelijke partner van E. H. op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Op 5 maart 2015 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 30 september 2014 (bijlage 21).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde bij arrest nr. 149 011 van 2 juli 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van de bijlage 21 en verwierp het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Op 14 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2015 werd ingediend door:

Naam: A.-F. Voorna(a)m(en): H. M. Nationaliteit: Canada

Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: M. Rr:[...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 17.02.2015 gezinshereniging aan met zijn feitelijke partner, zijnde mevr. E. H., geboren op 24.04.1957, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'd-de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1° moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Om dit te bewijzen werden volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring van betrokkenen
- Ongedateerde foto's
- Verschillende briefomslagen, afwisselend op naam van betrokkene of referentiepersoon, maar wel telkens op hetzelfde adres.
- Brief in verband met phonebanking; Afspraak bij VDAB door Inburgering Antwerpen; Uitnodiging gesprek bij Inburgering Antwerpen; Brief Bpost heroplading Bpaid; Inschrijvingsformulier Nederlands bij

Volwassenenonderwijs LBC-Huis van het Nederlands met inschrijvingsfiche en een attest deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie; Attest Zenito Sociaal Verzekeringsfonds allen op naam van betrokkene

- Brief Europabank en Provinciebelasting op bedrijven voorstel van aangifte - aanslagjaar 2015, beiden op naam van de referentiepersoon.

Betrokkene genoot eerder het verblijfsrecht als echtgenoot van de referentiepersoon. Dit verblijfsrecht werd beëindigd op 30.09.2014 omdat verder onderzoek er de ambtenaar van burgerlijke stand ertoe had doen besluiten dit huwelijk niet te erkennen gezien het niet was afgesloten met het oog op een duurzame leefgemeenschap.

In haar advies blijkt het parket van mening dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft wegens het clandestien karakter van het huwelijk, het feit dat de Nederlandse partner aanzienlijk ouder is dan betrokkene en betrokkene niet kan worden aangetroffen op zijn adres en zowel mijnheer als mevrouw elke medewerking aan het onderzoek weigerden.

De voorgelegde bewijsstukken in het kader van het 'feitelijk partnerschap' doen geen afbreuk aan deze bevinden met betrekking tot de relatie van betrokkene met de referentiepersoon. Er is van een 'deugdelijk bewezen relatie' daarom geen sprake. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7f1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf

Verzoeker voert in zijn enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing een schending aan van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt dat hij valt onder "andere familieleden van een burger van de Unie", zoals bepaald in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet moeten deze andere familieleden het bewijs leveren van het bestaan van een relatie met de Unieburger en het duurzaam karakter ervan. Hij wijst erop dat dit bewijs van een duurzame relatie een feitelijk gegeven is dat met elk passend middel kan worden geleverd. Hij meent dit bewijs geleverd te hebben nu hij met mevrouw E.H. in juli 2013 in het huwelijk trad, sedertdien onafgebroken met haar op hetzelfde adres woont en sedert geruime tijd een romantische en stabiele relatie met haar zou hebben. Verzoeker stipt ook zijn Nederlandse taallessen en inburgeringscursus aan. Zelfs indien de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 september 214 besliste tot niet-erkenning van het huwelijk, kan volgens verzoeker niet betwist worden dat zij op dat ogenblik samenwonen. Nu verzoeker en zijn partner E.H. een stabiele romantische relatie zouden hebben en een woning delen, zou dit op de meest hechte band mogelijk wijzen tussen twee personen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 47/1, 1° waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, en artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;"

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners"

Waar verzoeker stelt dat het duurzaam karakter van de relatie een feitelijk gegevens is dat met elk passend middel kan worden aangetoond, kan de Raad volgen. Desalniettemin betekent dit niet dat bijgevolg om het even welk middel als afdoende bewijs door de gemachtigde moet aangenomen worden. Waar verzoeker aanstipt dat hij met mevrouw E.H. in het huwelijk trad in juli 2013 wordt dit door de gemachtigde niet betwist. De gemachtigde heeft met alle door verzoeker voorgelegde stukken rekening gehouden, zijnde een verklaring van betrokkenen, ongedateerde foto's, briefomslagen, brief in verband met phonebanking, afspraak bij de VDAB, een uitnodiging voor gesprek aangaande de inburgering in Antwerpen, een brief van Bpost voor heroplading Bpaid, een inschrijvingsformulier Nederlands bij Volwassenenonderwijs LBC-Huis van het Nederlands met inschrijvingsfiche en een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, attest van het Zenito Sociaal Verzekeringsfonds allen op naam van verzoeker en een brief van Europabank aangaande de provinciebelasting op bedrijven voorstel van aangifte - aanslagjaar 2015, beiden op naam van de referentiepersoon, doch heeft deze afgewogen tegen het feit dat de ambtenaar van burgerlijke stand het huwelijk van verzoeker weigerde te erkennen gezien het volgens het advies van de procureur des Konings niet was afgesloten met het oog op een duurzame leefgemeenschap wegens het clandestien karakter van het huwelijk, het feit dat de Nederlandse partner aanzienlijk ouder is dan verzoeker, verzoeker niet kon worden aangetroffen op het adres en zowel verzoeker als mevrouw geen medewerking verleenden aan het onderzoek. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, blijkt geenszins dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde na afweging van de voormelde gegevens redelijkerwijs tot de conclusie kon komen dat een deugdelijk bewezen duurzame relatie niet is aangetoond. Het eenvoudig poneren dat er sprake is van een stabiele romantische relatie is een loze bewering, die op zich geen effectief deugdelijk bewezen relatie kan hardmaken en geen afbreuk kan doen aan de redelijke afweging van de gemachtigde. Het feit dat verzoeker Nederlandse taallessen en een inburgeringscursus heeft gevolgd, lijkt de Raad weinig relevant met het oog op het aantonen van een deugdelijk bewezen duurzame relatie, nu verzoeker en zijn partner beiden in Irak zijn geboren en dus wellicht het Nederlands noch de Belgische gebruiken nodig hebben in het kader van hun relatie. Ondanks het feit dat de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft, blijkt bovendien uit het administratief dossier dat zij althans in november 2013 het Nederlands in het geheel niet machtig was. Waar verzoeker verder nog stelt dat het delen van een woning in een stabiele en romantische relatie de meest hechte band mogelijk is tussen twee personen, kan de Raad niet volgen. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft juist omwille van het negatief advies van de procureur des Konings geweigerd het huwelijk te erkennen omdat het voormeld advies van 10 juli 2014 juist melding had gemaakt van het feit dat verzoeker niet kon aangetroffen worden op het adres. Deze niet aangevochten weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dateert van 17 juli 2014, hetgeen van vrij recente datum was in verhouding tot het ogenblik van indienen van de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet op 17 februari 2015 en het ogenblik waarop de thans bestreden beslissing werd genomen op 14 augustus 2015.

De Raad kan niet tot de vaststelling komen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47, 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat betreft de uitdrukkelijke motiveringsplicht meent verzoeker dat door te verwijzen naar de niet-erkenning van het huwelijk, de beslissing op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet niet

afdoende gemotiveerd zou zijn. Tot slot stelt verzoeker dat er niet afdoende is gemotiveerd waarom er geen sprake is van een “deugdelijk bewezen relatie”.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd of met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Zoals *supra* gesteld, heeft de gemachtigde een redelijke afweging gemaakt van alle relevante elementen en zich geenszins enkel gebaseerd op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 17 juli 2014 teneinde de deugdelijk bewezen duurzame relatie te beoordelen. De Raad meent dan ook dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 kan evenmin worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

2.2. Aangaande de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert enerzijds aan dat de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf met zich meebrengt dat ook het bevel moet worden vernietigd. Ondergeschikt meent hij dat de gemachtigde de materiële motiveringsplicht heeft geschonden bij de afgifte van het bevel. Hij stelt dat het bestreden bevel enkel vermeldt “*legaal verblijf in België verstreken*”. Dit zou verzoeker niet toelaten te begrijpen wiens legaal verblijf is verstreken, dat van hemzelf of dat van mevrouw E.H. Door de stereotiepe en onduidelijke motivering zou de materiële motiveringsplicht geschonden zijn.

Nu *supra* werd vastgesteld dat het enig middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf ongegrond is, kan verzoeker niet gevolgd worden dat bijgevolg ook de nietigheid van het bestreden bevel moet worden vastgesteld.

In tegenstelling tot wat verzoeker citeert, bevat het bevel om het grondgebied te verlaten de volgende motieven:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Hieruit blijkt dat het legaal verblijf in België is verstreken van “betrokkene”. De “betrokkene” is uiteraard degene op wie de bestreden bijlage 20 betrekking heeft. Er wordt niet betwist dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd ingediend door verzoeker. In de gehele bijlage 20 wordt, zonder dat er twijfel mogelijk is, met “betrokkene”, verzoeker bedoeld. Eveneens verwijst de gemachtigde naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad volgt verzoeker niet dat er van enige onduidelijkheid sprake zou zijn over de motivering in rechte of in feite.

Op grond van deze uiteenzetting kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is eveneens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES